

Internt vedtak fra Solkoms Landsmøte:**SITUASJONEN I DEN ANTI-IMPERIALISTISKE KAMPEN OG FRONTENS OPPGAVER**

Den seinere tida har brakt store seire i de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp. Utvidinga av krigen til Kambodsja våren 1970 førte stikk imot Nixons planer til at det kambodsjanske folket sluttet seg til det laotiske og vietnamesiske folkets kamp. Enheten mellom de tre folkene i Indo-Kina ble stadfestet på den indo-kinesiske toppkonferansen i april 1970. I år har betydningen av denne historiske hendelsen blitt demonstrert på slagmarka. Imperialistenes manøvrer i forbindelse med Laos-invasjonen ble møtt med presist koordinerte og uhyre effektive mottiltak fra frigjøringsstyrkene i de tre land.

Enheten mellom de indo-kinesiske folkene har fått virkninger langt utover Indo-Kinas grenser. Inspirert av de indo-kinesiske folkenes framgang og resolute motstand har stadig flere folk tatt opp kampen mot USA-imperialismen. Ikke minst i USA sjøl, hvor motstanden mot krigen aldri har vært kraftigere enn nå. Også i det norske folket har motstanden mot USA-imperialismens aggresjonskrig økt.

Det typiske i situasjonen er en økende isolering av USA-imperialismen og deres forskjellige medhjelpere, og en mer militant enhet og solidaritet mellom alle verdens folk. Sett under ett er det folkene som er på offensiven, mens imperialistene høster nederlag på nederlag. Denne tendensen viser ingen tegn til stagnasjon, men ser bare ut til å gå raskere framover.

I Indo-Kina står USA-imperialistene overfor et veiskille. Enten må de opptrappe krigen ytterligere, eller de må trekke seg fullstendig ut. Å opptrappe krigen vil si å invadere DRV eller gjøre bruk av taktiske atomvåpen. Å trekke seg ut betyr total og betingelsesløs uttrekking, det betyr å overlate løsningen av de indo-kinesiske folkenes anliggender til dem sjøl, uten innblanding av noen art. Nixon prøver desperat å vri seg unna dette dilemmaet. På den ene sida snakker han høyt om "tilbaketrekking", på den andre sida trapper han opp bombinga, giftsprøytinga og bruken av utenlandske leietropper. I denne situasjonen spiller protestbevegelsene i alle land en stor rolle, for å avsløre USA's fortsatte aggresjon og umuliggjøre nye opptrappinger. Det er derfor vår oppgave å forene alle deler av folket i Norge, organisasjoner, partier og enkeltpersoner, rundt kravet: USA ut av Indo-Kina, øyeblikkelig og uten vilkår! Dette er i samsvar med situasjonen i verden og i Norge, med de indo-kinesiske og det norske folkets interesser i kampen mot USA-imperialismen.

I kampen for å føre dette kravet ut i en praktisk politisk linje fra såvel den norske regjeringas side som de forskjellige organisasjoner og partier som vi henvender oss til, inntar Vietnamopinionens 9 krav til regjeringa en viktig rolle. Ved å reise disse krava og skape oppslutning om dem i folket tar vi nye steg på veien med konkret solidaritet og støtte til de indo-kinesiske folkene, isolerer USA-imperialistene og deres forskjellige propagandister her i landet og bringer enheten i det norske folkets anti-imperialistiske kamp opp på nye og høyere nivåer. Vi må ikke sky noen anstrengelser for å forene flest mulig bak disse krava.

Under diskusjonen på den nye hovedoppgava tidlig i vår oppsumerte vi at det var en motsetning mellom Solkoms politiske muligheter og frontens reelle styrke. Det finnes i Norge idag en voksende opinion som ønsker å stå på de indo-kinesiske folkenes side, og denne opinionen inntar i stadig større grad et klart anti-imperialistisk standpunkt i sin motstand mot krigen. Men denne opinionen var og er i liten grad organisert.

For å løse denne motsetninga satte vi opp Propaganda for organisering som hovedoppgave for fronten, med underparolene Trekk folk med i arbeidet og Organiser opinionen.

Arbeidet med denne hovedoppgava i vår har gitt både interne og eksterne resultater i fronten. Internt har det betydd at de fleste gruppene har fått et klarere politisk perspektiv over arbeidet. Eksternt er det oppnådd bra resultater i mange grupper, både med å trekke nye folk inn i studier og arbeid, med å utbygge kontakter med organisasjoner og bedrifter, med propagandaen og med aksjonsenhetsarbeidet. Men denne framgangen har bare stilt gruppene overfor nye oppgaver, og dermed ytterligere poengtert motsetninga mellom det norske folks umiddelbare motstand mot krigen og ønske om å støtte de indokinesiske folkenes kamp, og vår evne til å lede og utvikle denne bevegelsen.

Dette betyr at frintens hovedoppgave også i kommende landsmøteperiode må være den eksterne propaganda og agitasjon, som føres med sikte på å organisere opinionen og trekke nye folk til fronten.

For å greie å løse denne hovedoppgava må vi stole på våre egne krefter og aktivt bekjempe tendenser til sekterisme og undervurdering av folks vilje til å slutte opp om vårt arbeid. Det er meget skadelig å tro at bare vi er bra, og at ingen andre virkelig kan støtte de indokinesiske folkene og bekjempe USA-imperialismen.

All erfaring lærer oss også at ei slik oppgave krever organisatorisk sikring. Arbeidet med å skape politisk enhet gjennom studier, kameratslig diskusjon og grundig oppsummeringer av arbeidet må holdes oppe. Arbeidet med å oppfostre ledende frontkadre med evne og sjeloppofrende vilje til å lede dette arbeidet må ofres stor oppmerksomhet og planlegges nøye. Enhver kamerat som ønsker å slutte seg til vårt arbeid, må gis muligheter til dette. Det er dette som kalles å drive studier og styrke styrefunksjonen med henblikk på konkrete mål. Gode studier og jamnt arbeidende styrer er nødvendige forutsetninger for et godt gruppearbeid, men disse oppgavene kan ikke løses isolert fra den sentrale hovedoppgava.